

[Frode Jakobsen.]

anerkende Nordvietnam i stedet for Syd-vietnam, Nordvietnam var kvalificeret, Syd-vietnam ikke; det var den højtærede kulturministers synspunkt. Nu synes jeg, det er blevet klart, at når krigen er på sit højdepunkt, er kampene begrundelsen for, at man ikke kan anerkende; så siger man: hvis der dog var forhandlinger i gang, lå det anderledes. Når der er forhandlinger i gang, er begrundelsen for, at man ikke vil anerkende, at der forhandles, så må der være ro. Så ved vi i hvert fald én ting, og det er, at regeringspartierne, herunder de radikale med en enkelt hæderlig undtagelse, ikke vil være med; hvis de ikke har den ene begrundelse, så kan også det modsatte bruges som begrundelse.

Jeg talte om ungdomsoprør, om tillidskrisen mellem generationerne, og spurgte, om vi her så det endelige bevis for, at de radikale har afskrevet ethvert håb om troværdighed hos de unge. Efter denne debat er der ingen grund til at spørge om det længere; det har hr. Stinus givet svaret på.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gert Petersen): Blot en kort bemærkning til hr. Frode Jakobsen, selv om jeg villigt skal erkende, at spørgsmålet ikke er af den store betydning. Jeg opfattede nu den debat, vi havde i januar 1967, sådan, at det var hr. Frode Jakobsen, der havde ordet uden for ordførerrækken, som havde den opfattelse, at en anerkendelse af Nordvietnam ikke ville være rimelig, fordi det ville cementere delingen. Den opfattelse, jeg citerede, var den, som den daværende statsminister kom med, og som var dækket af socialdemokratiets politiske ordfører.

Men jeg synes ikke, at spørgsmålet er så centralt. Det er det, der sker nu, der er det centrale, og her har jeg et problem, som det undrede mig at den højtærede udenrigsminister ikke var inde på, det er derfor, jeg må tage ordet igen. Jeg vil godt have at vide: hvad forstås der ved, at fredsforhandlingerne i Paris skal være mere afklarede, før Dan-

mark kan skride til anerkendelse? Hvad mener regeringspartierne, og — man må gå ud fra, det har været drøftet med regeringen — hvad mener regeringen med det? Mener man f. eks., at en afbrydelse af fredsforhandlingerne, et sammenbrud af dem, er et udtryk for, at de er blevet afklaret? Det må det jo være, rent sprogligt, rent logisk, men skal det opfattes sådan, at hvis man kommer så vidt i afklaringsprocessen, at fredsforhandlingerne desværre bryder sammen, så træder, om jeg så må sige, denne forventede efterbevilling, der er nedlagt i betænkningen her, i kraft?

Aksel Larsen: Udenrigsministeren sagde, at selv om Nordvietnam opfylder betingelserne for anerkendelse, er det rette politiske tidspunkt ikke inde nu. Det har vi jo hørt ved andre lejligheder, i andre situationer. Jeg tillader mig at spørge udenrigsministeren: kan han forestille sig, at det rette politiske tidspunkt nogen sinde vil være inde? Kan udenrigsministeren sige noget om, hvilke betingelser han stiller for, at det rette politiske tidspunkt skal være inde? Det er efterhånden lidt kedeligt bestandig at høre dette positive-negative: ja, Nordvietnam bør anerkendes, men det rette politiske tidspunkt er ikke inde nu. Undskyld, jeg spørger endnu hårdere: vil det rette politiske tidspunkt for regeringen først være inde i det øjeblik, den får en skriftlig tilladelse fra State Department i Washington?

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Det rette politiske tidspunkt kan være inde, der kan komme den situation, hvor det er inde; det har ikke noget at gøre med det sidste, som det ærede medlem sagde.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Gert Petersen): Vi kunne have sparet os den bemærkning, hvis den højtærede udenrigsminister havde svaret på mit spørgsmål, nemlig om en afbrydelse af fredsforhandlin-